

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 394/2014-50

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. A., zastúpeného advokátom JUDr. Augustínom Tomášom, Advokátska kancelária, Floriánska 16, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo 42/2013 z 24. júla 2013, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 To 78/2012 z 13. novembra 2012 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 4 T 45/2012 z 12. júla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. A. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. novembra 2013 doručená sťažnosť M. A. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru a práva vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako svedkov proti sebe podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tdo 42/2013 z 24. júla 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 To 78/2012 z 13. novembra 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) v spojení s rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 45/2012 z 12. júla 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 45/2012 z 12. júla 2012 uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných látok a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. b), c) a d) a ods. 3 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Krajský súd v odvolacom konaní rozhodol rozsudkom sp. zn. 7 To 78/2012 z 13. novembra 2012 tak, že zrušil prvostupňové rozhodnutie okresného súdu vo výrokoch o trestoch a spôsoboch ich výkonu a zároveň rozhodol o odsúdení sťažovateľa pri nezmenenom skutkovom základe na trest odňatia slobody v trvaní 16 rokov a 8 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu s maximálnym stupňom stráženia. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tdo 42/2013 z 24. júla 2013 rozhodol o zamietnutí sťažovateľom podaného dovolania. V ostatnom podal sťažovateľ sťažnosť na ústavnom súde.

3. Sťažovateľ v podanej sťažnosti koncentruje svoju argumentáciu do niekoľkých rovín.

3.1 V prvej rovine svojej argumentácie namieta „... *svojvoľné nedodržanie zákonných podmienok pri vykonávaní dôkazu*“, pričom poukazuje na to, že „*Sťažovateľ i jeho obhajca v priebehu konania navrhovali vykonanie dôkazu výsluchom svedka D. D.*

(podľa obhajoby hlavného svedka), ktorý svojou výpoveďou mohol potvrdiť, že sa sťažovateľ nezúčastnil žiadnych jednaní, ktoré predchádzali realizácii predstieraného obchodu a ani v deň realizácie sa nezúčastnil žiadnych jednaní a nebol o tomto obchode informovaný až do doby tesne pred zatknutím. Prvostupňový súd tento dôkaz nevykonal a návrh na vykonanie výsluchu svedka D. D. zamietol ako nedôvodný, nakoľko tento úkon bol vykonaný podľa § 263 ods. 3 písm. a/ TP. Ďalej súd argumentuje, že podľa záznamu OO PZ Košice-Dargovských hrdinov, jeho pobyt nie je známy a pre súd sa stal tak nedosiahnuteľným.“. Zároveň sťažovateľ zvýraznil, že „Obtiažnosť zabezpečenia prítomnosti svedka na hlavnom pojednávaní nemôže nahradiť uvedenú zákonnú podmienku na prečítanie zápisnice o jeho svedeckej výpovedi.“.

3.2 V druhej rovine svojej argumentácie „... namieta svojvoľnú aplikáciu právnej normy na zistený skutkový stav“, keď dôvodí, že „... prvostupňový súd svojvoľne aplikoval na zistený skutkový stav ustanovenie § 172 ods. 3 písm. c/ TZ a to tak, že k rozsahu trestného činu pristúpil z pohľadu výpočtu na jednotlivé dávky nerešpektujúc zistený skutkový stav a to, že cena predávanej drogy bola jednoznačne stanovená na sumu 13 500 € o čom nie sú žiadne pochybnosti (na strane 6 prvostupňového rozsudku je uvedené, že z výpovede svedkov-agentov PZ, ktoré súd vyhodnotil ako priame dôkazy vyplýva aj to, že obžalovaným vyplatili dohodnutú sumu a to 75,- eur za gram drogy). Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, je možné konštatovať, že postupom súdu došlo k svojvoľnému posúdeniu rozsahu spáchaného trestného činu a teda aj k svojvoľnej kvalifikácii skutku, nakoľko dohodnutá suma 13 500 €, za ktorú bola droga predávaná nesvedčí naplneniu skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu v zmysle § 172 ods. 3 písm. c/ TZ, ale skutok mal byť kvalifikovaný ako trestný čin podľa § 172 ods. 2 písm. e / TZ.“.

3.3 V tretej rovine svojej argumentácie zvýrazňuje „... nepreskúmateľnosť rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté o jeho vine a treste“, k čomu tvrdí, že „Odvolací súd vo svojom rozsudku na str. 16 konštatuje, že okresný súd sa v napadnutom rozsudku s pomermi obžalovaného... dostatočným spôsobom nevysporiadal, pričom len konštatoval, že uloženie zákonom stanoveného trestu by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne. Táto časť rozsudku je preto nepreskúmateľná a odporuje ustanoveniu § 168 ods. 2 TP (súd mal zrejme na mysli § 168 ods. 1 TP). Napriek tomuto konštatovaniu o nepreskúmateľnosti tejto časti rozsudku, ho odvolací súd nezrušil a vec nevrátil na nové prejednanie veci, ale sám

bez akýchkoľvek ďalších dôkazov dospel k záveru, že podmienky pre postup podľa § 39 ods. 1 TZ nie sú splnené. Podľa názoru sťažovateľa bolo povinnosťou odvolacieho súdu, ak vyslovil z časti nepreskúmateľnosť prvostupňového rozhodnutia vrátiť mu vec na nové konanie a rozhodnutie.“.

3.4 Ďalej sťažovateľ konštatuje porušenie „... zákonných podmienok, za ktorých bolo vykonané hlavné pojednávanie“, ktorého nezákonnosť mala spočívať v neakceptovaní ustanovenia § 2 ods. 20 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) v tom, že «Spoluobžalovaný N. H. v priebehu konania sa opakovane domáhal ustanovenia tlmočníka v jeho materinskom jazyku, ktorým je jazyk „pastu“, nakoľko nedokázal reagovať na dokazovanie na hlavnom pojednávaní, čo ho nakoniec viedlo k tomu, že sa odmietol aj vyjadrovať k vykonávaným dôkazom. Prvostupňový súd jeho žiadosti o ustanovenie tlmočníka nevyhovel s odôvodnením, že zistil dvoch tlmočníkov z tohto jazyka, ale obaja odmietli tlmočiť v tejto trestnej veci. Súd mal potom za to, že i zabezpečením tlmočníka z jazyka perzského bolo obžalovanému dostatočne zabezpečené právo podľa § 2 ods. 20 TP.». Zároveň s touto argumentáciou sťažovateľ predkladá ústavnému súdu aj úvahu, podľa ktorej „Vzhľadom na výpoveď odsúdeného N. H. z prípravného konania, kde vypovedal, že obvinený A. nevedel o pripravovanom obchode s drogami a na jeho príprave sa nijako nepodieľal, dá sa opodstatnene predpokladať, že ak by bolo právo na konanie v jeho materinskom jazyku zabezpečené, jeho výpoveď by mohla preukázať nevinu sťažovateľa.“. Následne sťažovateľ namietol aj nedodržanie zásady nestrannosti v trestnom konaní, pretože „... zo zápisnice o verejnom zasadnutí zo dňa 13. 11. 2012..., na ktorom bolo prejednané odvolanie obžalovaných i okresného prokurátora, Krajskú prokuratúru Košice na tomto verejnom zasadnutí zastupoval prokurátor B. B.. Ako bolo neskôr zistené, uvedený prokurátor je zaradený na Okresnej prokuratúre Košice I, ale v danom období bol na stáži na Krajskej prokuratúre v Košiciach. B. B. je synom predsedu senátu L. B., ktorý v tejto veci rozhodoval na súde prvého stupňa. Je teda zrejmé, že pokiaľ prokurátorom účastným v odvolacom konaní bol preukázateľne syn predsedu senátu, ktorý rozhodoval ako prvostupňový orgán, niet žiadnym pochybností o dôvodnosti aplikácie § 31 ods.1 Trestného poriadku.“.

3.5 V závere sťažovateľ „... namieta svojvoľný výklad a aplikáciu ustanovenia § 34 ods. 1, ods. 4, ods. 5 písm. a/ a § 38 ods.4 Trestného zákona“, k čomu dôvodí, že je

„uloženie trestu vo výmere 16 rokov a 8 mesiacov neprimerane prísne k spáchanému skutku, hlavne k jeho následku, k miere akou sa podieľal na spáchaní trestného činu, k jeho osobe a pomerom a taktiež k možnostiam jeho nápravy. ... odvolací súd vo svojom rozsudku vyslovil, že súd prvého stupňa sa v napadnutom rozsudku s pomermi sťažovateľa dostatočným spôsobom nevysporiadal. Odvolací súd sa napriek uvedenému konštatovaniu ani sám bližšie nevysporiadal s pomermi sťažovateľa, ktoré zohrávajú významnú úlohu pri určovaní výmery trestu a predsa pristúpil k navýšeniu trestu o 6 rokov a 8 mesiacov.“

4. Na základe uvedeného sťažovateľ „... navrhuje, aby Ústavný súd SR vydal toto rozhodnutie:

1. Základné právo M. A., nar. 11. 09. 1983 na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, základné právo M. A., na spravodlivé prerokovanie jeho veci zakotvené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na obhajobu zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, právo na obhajobu zakotvené v čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru a právo vypočúvať a dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie na vypočúvanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako v prípade svedkov proti nemu zakotvené v čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru bolo porušené Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn 1 Tdo 42/2013 zo dňa 24. 07. 2013 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu Košice, sp. zn. 7 To 78/2012-806 zo dňa 13. 11. 2012 a v spojení s Rozsudkom Okresného súdu Košice I, sp. zn. 4 T 45/2012 zo dňa 12. 07. 2012 a postupom súdov, ktoré im predchádzalo.

2. Ústavný súd SR v zmysle § 56 ods.3 písm. b/ zákona č.38/1993 Z. z., zrušuje Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn 1 Tdo 42/2013 zo dňa 24. 07. 2013, Rozsudok Krajského súdu Košice, sp. zn. 7 To 78/2012-806 zo dňa 13. 11. 2012 a Rozsudok Okresného súdu Košice I, sp. zn. 4 T 45/2012 zo dňa 12. 07. 2012 a vec vracia Okresnému súdu Košice I na ďalšie konanie.

3. Krajský súd Košice je povinný zaplatiť M. A. trovy právneho zastúpenia v sume 165,56 eur na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Augustína Tomáša...“

II.

5. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti požiadal predsedu okresného súdu, predsedu krajského súdu a najvyššieho súdu o vyjadrenie k podanej sťažnosti.

5.1 Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení z 28. januára 2014 zaujal toto stanovisko:

„Som toho názoru, že ako predstaviteľ správy súdu nie som oprávnený uvádzať Vám svoje stanoviská a názory k opodstatnenosti tejto sťažnosti, nakoľko hmotnoprávnu kvalifikáciu, ako aj procesné postupy zákonného sudcu podľa môjho názoru môže posudzovať len odvolací, resp. dovolací súd a v prípade porušenia ústavných práv a slobôd toto posúdenie prislúcha výlučne Ústavnému súdu Slovenskej republiky. Na základe týchto okolností preto ponechávam na Vašu úvahu, či predmetnú sťažnosť prijmete na ďalšie konanie v zmysle príslušných ustanovení zák. č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších zmien a dodatkov.“

5.2 Z vyjadrenia podpredsedníčky najvyššieho súdu z 27. januára 2014 vyplýva:

„Vzhľadom na to, že právna argumentácia prezentovaná v ústavnej sťažnosti je v esenciálnych tvrdeniach z vecného hľadiska zhodná s dovolacími námietkami uvedenými v jeho dovolaní, v tomto smere poukazujeme na podrobnejšiu interpretáciu rozhodnutia senátu najvyššieho súdu z 24. júla 2013, sp. zn. 1 Tdo 42/2013. Z obsahu... citovaného uznesenia Najvyššieho súdu... explicitne vyplýva, že porušenie zákona pri preskúmaní veci dovolacím súdom, zistené nebolo. Právny názor vyslovený v tomto rozhodnutí vo vzťahu k dovolacím námietkam obvineného považujeme za správny. Navrhujeme preto sťažnosť M. A. ako neopodstatnenú neprijat' na ďalšie konanie.“

5.3 Z vyjadrenia predsedu krajského súdu z 20. januára 2014 vyplýva:

«K námietke sťažovateľa uvedenej pod písm. A)... prvostupňový súd bezvýsledne vyčerpал všetky reálne možnosti zistenia miesta pobytu svedka D. D. a jeho predvolania na hlavné pojednávanie, z čoho vyplýva, že svedok bol pre súd nedosiahnuteľný a preto okresný súd mohol urobiť záver, že svedok sa zdržiava na neznámom mieste, je osobou nedosiahnuteľnou v zmysle § 263 ods. 3 písm. a) Tr. por. a tým bol splnený aj zákonný

predpoklad uvedený v § 263 ods. 3 písm. a) Tr. por. na návrh prokurátora prečítať výpoveď svedka D. D..

V tejto súvislosti je dôležité aj zistenie, že sťažovateľ po prečítaní výpovede svedka D. D. uviedol, že s takto vykonaným dôkazom súhlasí (č. l. 730 trestného spisu).

Pre úplnosť je ale dôležité zdôrazniť, že svedok D. D. v uvedenej trestnej veci vlastne ani nevypovedal, ako už bolo vyššie konštatované, keďže využil právo odoprieť výpoveď podľa § 130 ods. 2 veta prvá Tr. por. V tejto súvislosti treba poukázať aj na tú skutočnosť, že sťažovateľ podanou sťažnosťou sa domáha ochrany jeho práva na obhajobu a na druhej strane nerešpektuje právo svedka D. D. odoprieť výpoveď, ak by ňou spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania seba, alebo blízkej osobe, ktoré je dôsledkom ústavnej ochrany pred takouto povinnosťou (čl. 47 ods. 1 Ústavy SR, resp. čl. 37 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd). Uvedená zásada má pritom prednosť pred dosiahnutím účelu trestného konania v zmysle § 1 Tr. por., a to aj vtedy, ak by v konkrétnej veci mohla viesť k dôkaznej núdzi, to ale nebol právny stav v posudzovanej trestnej veci.

Obhajca sťažovateľa bol pritom prítomný pri výsluchu svedka D. D. dňa 29. 2. 2012, keď svedok využil právo odoprieť výpoveď podľa § 130 ods. 2 Tr. por.

V nadväznosti na uvedené poznamenávame, že odôvodnenie práva odoprieť vypovedať z dôvodu nebezpečenstva trestného stíhania je však výlučne na svedkovi samotnom a nemožno ho viesť, či dokonca nútiť k svedeckej výpovedi, alebo k ohrozeniu jeho ústavného práva neprivodiť si nebezpečenstvo trestného stíhania vlastnou výpoveďou.

K námietke sťažovateľa uvedenej pod písm. B)

Sám sťažovateľ v podanej sťažnosti na základe judikatúry Ústavného súdu SR tvrdí, že Ústavný súd SR do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie a rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné, alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody a napriek tomu na druhej strane sťažovateľ v podanej sťažnosti uvádza, že rozsudkom prvostupňového a odvolacieho súdu bolo porušené jeho právo na súdnu a inú ochranu, ktoré mu vyplýva z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé prerokovanie jeho veci zakotvené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd len na základe jeho vlastného názoru na konkrétnu právnu otázku, ktorú súdy právne posúdili nie zhodne s jeho predstavou.

... v posudzovanej trestnej veci bol uplatnený štandardný postup aplikačnej praxe súdov v „drogových trestných činoch“, ktorý vyžaduje zistenie, či zaistená látka je omamnou (psychotropnou) látkou, bol určený jej druh, hmotnosť, koncentrácia látky, počet obvykle jednorázových dávok a stanovená cena omamnej látky, za ktorú sa táto droga predáva v čase a na mieste činu „na ulici“.

Súdy svoje rozhodnutie v tomto smere jasne a zrozumiteľne odôvodnili a na vyššie uvedenú otázku dali primeranú odpoveď a preto ich postupom nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj jeho práva uvedeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Stanovisko k námietkam sťažovateľa uvedeným pod písmenom „C a E“

Odvolačný súd vo svojom rozsudku na strane 15 a 16 uviedol, aké konkrétne pomery páchatelia sú významné a dôvodné z hľadiska použitia mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia § 39 Tr. zák.

Odvolačný súd na základe vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom ale nezistil také pomery sťažovateľa - rodinné alebo osobné a taktiež ani žiadnu poľahčujúcu okolnosť, ktoré charakterizujú páchatelia ako objekt trestu a ktorých existencia by odôvodnila zákonné použitie ustanovenia § 39 Tr. por.

V nadväznosti na uvedené poukazujeme na tú skutočnosť, že pokiaľ odvolací súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa ustanovenia § 39 Tr. zák. a sťažovateľovi vymeral trest v nezníženej trestnej sadzbe a uviedol vo svojom rozhodnutí konkrétne dôvody pre tento postup, nemožno tvrdiť, že bol uložený nezákonný a neprimeraný trest. Krajský súd postupoval za situácie, že zníženie trestu sťažovateľovi prvostupňovým súdom nebolo opreté o žiadnu skutočnosť, ktorá by zákonný dôvod pre takýto postup mala zakladať.

K námietke sťažovateľa uvedenej pod písm. D)

... právo na tlmočníka patrí medzi základné práva osôb uvedených v § 2 ods. 20 Tr. por., garantované Ústavou SR - čl. 47 ods. 4 Ústavy SR.

V tejto súvislosti je ale potrebné uviesť, že ak si takáto osoba zvolí jazyk, na ktorý nie je v zozname tlmočníkov zapísaný žiadny tlmočník alebo vec neznesie odklad a zapísaný tlmočník nie je dostupný príberie orgán činný v trestnom konaní, alebo súd tlmočníka na úradný jazyk štátu, ktorému táto osoba rozumie (§ 28 ods. 2 Tr. por.).

Tento procesný postup bol uplatnený aj v predmetnej trestnej veci. Vzhľadom k tomu, že spoluobžalovaný sťažovateľa mal počas celého konania zabezpečené tlmočenie do jazyka, ktorému rozumie, a ktorý je používaným jazykom jeho rodnej krajiny.

V konaní na okresnom súde dňa 19. 4. 2012 spoluobžalovaný sťažovateľa výslovne trval na prítomnosti pribratého tlmočníka. V priebehu hlavného pojednávania konaného dňa 30. 4. 2012 a 5. 6. 2012 spoluobžalovaný sťažovateľa rovnako nenamietal spôsob tlmočenia. Až dňa 19. 6. 2012 doručil prostredníctvom obhajkyne okresnému súdu žiadosť o pribratie tlmočníka do materinského jazyka „pašto“, ktorý je jedným z úradných jazykov Afgánskej Islamskej republiky, ktorej národnosť má spoluobžalovaný sťažovateľa.

S prihliadnutím na uvedené máme zato, že povinnosť zabezpečiť tlmočenie bola splnená použitím perzského jazyka na tento účel a pri nemožnosti tlmočiť do jazyka „pašto“.

Napokon sťažovateľ namietal prítomnosť osoby prokurátora krajskej prokuratúry účastného v odvolacom konaní, ktorým bol syn predsedu senátu, ktorý rozhodoval v predmetnej trestnej veci na Okresnom súde Košice I a tvrdil, že uvedeným postupom došlo k porušeniu práva na súdnu a inú právnu ochranu, ktoré mu vyplýva z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé prerokovanie jeho veci zakotveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

S takto uplatnenou námietkou sťažovateľa nesúhlasíme. K uvedenej námietke sťažovateľa treba uviesť, že krajský súd konajúci o odvolaniach obvinených a prokurátora nemohol rozhodovať o otázke zaujatosti intervenujúceho prokurátora, pretože z ustanovenia § 32 ods. 1 piata veta vyplýva, že ak z dôvodov uvedených v § 31 ods. 1 Tr. por. oznámi svoju zaujatosť prokurátor o vylúčení rozhodne bezprostredne nadriadený prokurátor.

Pre úplnosť treba poznamenať, že zo zápisnice o verejnom zasadnutí krajského súdu konaného dňa 13. 11. 2012 nevyplýva, aby niektorá zo strán vzniesla námietku na osobu prokurátora krajskej prokuratúry, ktorý sa zúčastnil na tomto verejnom zasadnutí, na ktorom sa konalo o odvolaní prokurátora a obvinených.»

Na podklade tvrdených skutočností predseda krajského súdu navrhol neprijatť sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.

6. Ústavný súd zaslal už citované vyjadrenia jednotlivých súdov na vedomie právneho zástupcovi sťažovateľa listom zo 27. mája 2014, ktorý na tieto reagoval listom z 26. júna 2014.

II.A

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

9. Sťažovateľ v podanej sťažnosti konštatuje, že „... *Uznesením Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Tdo 42/2013 zo dňa 24. 07. 2013 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu Košice, sp. zn. 7 To 78/2012-806 zo dňa 13. 11. 2012 a Rozsudkom Okresného súdu Košice I, sp. zn. 4 T 45/2012 zo dňa 12. 07. 2012 došlo k porušeniu jeho práva na súdnu*

a inú právnu ochranu, ktoré mu vyplýva z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, taktiež že bolo porušené jeho právo na obhajobu zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy SR. Taktiež je sťažovateľ názoru, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé prerokovanie jeho veci zakotvené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na obhajobu zakotvené v čl. 6 ods. 3 písm. c) predmetného dohovoru a právo vypočúvať a dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie na vypočúvanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako v prípade svedkov proti nemu zakotvené v čl.6 ods.3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“.

II. B

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu

10. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

11. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie okresného súdu v trestnej veci sťažovateľa, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľ aj využil), a preto sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II. C

K namietanému porušeniu označených práv napadnutými rozhodnutiami krajského a najvyššieho súdu

12. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je ani zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo

na to, aby jeho záležitost bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva: ... podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu... podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe.

14. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé

prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Ústavný súd napokon poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

16. K sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva na obhajobu garantovaného čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) a d) dohovoru ústavný súd predostiera, že zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutným prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistení pravdy. Podľa názoru ústavného súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd (m. m. II. ÚS 34/99), a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

17. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

18. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 1 Tdo 42/2013 z 24. júla 2013 v podstatnom uviedol:

„Najvyšší súd, ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.), primárne skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím rozsudok Krajského súdu v Košiciach, ako odvolacieho súdu, ktorým bol zrušený rozsudok Okresného súdu Košice I a ktorým bol obvinený uznaný za vinného a bol mu uložený trest. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie podal obvinený prostredníctvom obhajcu, bolo preto podané osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/Tr. por. a § 373 Tr. por. K podaniu dovolania došlo na Okresnom súde Košice I, t. j. v mieste podľa § 370 Tr. por.

V dovolaní musí byť ďalej uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napadané tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytykajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo.

Obvinený vo svojom dovolaní uplatnil dovolacie dôvody podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c/, písm. e/ a písm. g/ Tr. por., teda, že zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu, že vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, ako aj, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Obvinený M. A. dovolacími námietkami poukazuje na nedostatky vo vykonanom dokazovaní v štádiu súdneho konania, najmä na skutočnosť, že súdy neakceptovali jeho návrhy na doplnenie dokazovania výsluchom konkrétnych svedkov, pri zisťovaní jeho účasti na spáchaní trestnej činnosti, ako aj pri zisťovaní a ustálení jej rozsahu, v tlmočení prednesov spoluobvineného (vtedy spoluobžalovaného) N. H., nedostatočne vykonané dokazovanie za účelom stanovenia predpokladaného počtu dávok omamnej látky, ako aj jej

ceny a v konečnom dôsledku spochybňuje svoju účasť na prechovávaní a predaji omamnej látky, ktorá bola dňa 20. októbra 2011 nájdená a zadržaná.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. c/ Tr. por. je, že v konaní, ktoré odsudzujúcemu rozhodnutiu predchádzalo bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky primárne poznamenáva, že ak Trestný poriadok stanovuje podmienky vykonávania dôkazov, je treba tieto chápať v ich materiálnom pojatí. To znamená, že súdne konanie je treba viesť takým spôsobom, aby došlo k naplneniu účelu obhajoby a tým aj k zabezpečeniu základných práv obvineného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky k tejto časti dovolacej argumentácie obvineného konštatuje, že postup vyšetrovateľa bol v súlade s požiadavkou zákona na rešpektovanie práva obvineného na obhajobu. V danej súvislosti treba tiež zdôrazniť, že zachovanie práv obvineného sa v konkrétnej veci musí vždy posudzovať v kontexte s priebehom celého trestného konania a nie len selektívne vo vzťahu k niektorým úkonom.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že obvinený (a rovnako aj spoluobvinený N. H.) mal dostatok času a možností, aby sa mohol opakovane vyjadriť ku všetkým vo veci vykonaným dôkazom a rovnako aj predniesť svoje návrhy (spoluobvinený vždy aj v jazyku, ktorému rozumel za prítomnosti tlmočníka). Preto dovolacie námietky obvineného M. A. v tomto smere sú irelevantné.

Pokiaľ ide o nevykonanie niektorých ním, resp. obhajcom, navrhovaných dôkazov v priebehu trestného konania, konkrétne, že nebol vykonaný výsluch svedka D. D. a riaditeľa Národnej protidrogovej jednotky treba uviesť nasledovné:

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného

na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená vo vyššie citovanom ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení orgánov činných v trestnom konaní znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnaní s množstvom: kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už boli vo veci vykonané.

Z uvedených dôvodov dovoláciu námietku obvineného, spočívajúcu v tvrdení, že súd odmietol vykonať niektorý z navrhovaných dôkazov, je preto treba považovať z hľadiska naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. za irelevantnú.

V danej súvislosti najvyšší súd konštatuje, že v postupe orgánov činných v trestnom konaní nie je možné vidieť žiadne porušenie zákonných záruk spravodlivého procesu. Obsah trestného spisu neposkytuje žiaden podklad o tom, že by vyšetrovateľ v rámci prípravného konania a okresný, resp. krajský súd pri vykonávaní úkonov súdneho konania postupovali v rozpore s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami, ako aj, že by vykonali relevantné dôkazy nezákonným spôsobom.

Opierajúc o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. obvinený namietal nezákonnosť vykonania dôkazov preukazujúcich rozsah trestnej činnosti, konkrétne stanovenie ceny drogy na danom mieste.

Pokiaľ obvinený spochybňoval zákonnosť vykonania dôkazu v súvislosti s hodnotou zaistenej omamnej látky, je potrebné uviesť, že súdny znalec L. H. je pracovníkom Kriminelisticko - expertízneho ústavu KR PZ v Košiciach a práve preto bol poverený poskytnúť stanovisko k počtu obvyklých jednorázových dávok zo zaisteného množstva omamnej látky v predmetnom prípade. Z monitorovania čierneho trhu pracovníkmi Národnej protidrogovej jednotky vyplýva približná cena za jednu dávku kokáinu pri predaji konečnému spotrebiteľovi v Košickom kraji v štvrtom štvrťroku 2011 (stanovisko riaditeľa Národnej protidrogovej jednotky úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia policajného zboru zo dňa 24. novembra 2011 - č. l. 224 vyšetrovacieho spisu). Najvyšší súd Slovenskej republiky nemá pochybnosti o tom, že išlo o dôkazy získané zákonným spôsobom a že vykonanie týchto dôkazov bolo plne v súlade so zákonom.

V súvislosti s týmito dovolacími námietkami obvineného však treba zdôrazniť, že ak obvinený namietal obsah viacerých dôkazov vo vzťahu k spôsobu určenia ceny kokáinu a v tomto rozsahu sa jedná o námietky v skutkových zisteniach ustálených vo veci skôr činnými súdmi a v nimi vykonanom hodnotení dôkazov, pričom správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.).

I keď obvinený M. A. svoje dovolanie neoprel aj o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. len marginálne treba pripomenúť, že dovolacím dôvodom podľa tohto ustanovenia je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych vád, ale nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty.

Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti

a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Dovolací súd je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa. V trestnej veci obvineného M. A. to znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku prvostupňového a odvolacieho súdu. Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov a obchodovania s nimi spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., zo spáchania ktorého trestného činu bol obvinený uznaný vinným.

Najvyšší súd v danej súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že výrok o vine obvineného bol založený a opretý na celom rade dôkazov podrobne rozvedených v odôvodnení rozsudku Okresného súdu Košice I i dovolaním napadnutého rozsudku Krajského súdu v Košiciach, ktoré boli vykonané v potrebnom rozsahu, správne a v súlade so zákonom.

Pokiaľ obvinený namietal prítomnosť osoby prokurátora Krajskej prokuratúry v Košiciach I, ktorý mal byť podľa jeho názoru pre príbuzenský pomer k sudcovi činnému v danej veci na Okresnom súde Košice I vylúčený, Najvyšší súd konštatuje, že nedošlo k žiadnemu porušeniu zákona a ani v tomto smere nezistil dôvodnosť dovolacej námietky obvineného. Prítomnosť menovaného prokurátora na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Košiciach, ako druhostupňového súdu, nemôže zakladať prekážku vykonania odvolacieho konania o rozsudku Okresného súdu Košice I, o ktorom rozhodoval sudca, s ktorým má údajne príbuzenský vzťah. K tejto námietke dovolateľa treba tiež uviesť, že krajský súd konajúci o odvolaniach obvinených a prokurátora otázku prítomnosti intervenujúceho prokurátora na verejnom zasadnutí tohto súdu nemohol nijako ovplyvniť, resp. ani nemohol rozhodovať o otázke jeho prípadnej zaujatosti.

V danej súvislosti treba tiež zdôrazniť, že z obsahu zápisnice Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13. novembra 2012 je zrejmé, že počas odvolacieho konania prítomnosť konkrétneho prokurátora krajskej prokuratúry zo strany obvineného, resp. jeho obhajcu žiadnym spôsobom namietaná nebola.

Pokiaľ ide o dovoláciu námietku obvineného založenú na tvrdení, že krajský súd, ako súd odvolací, konal v rozpore so základnými zásadami trestného konania, keď prvostupňový rozsudok na základe odvolania krajského prokurátora nezrušil, ale rozhodol vo veci sám, túto nie je možné akceptovať.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného: vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 322 ods. 4 Tr. por. odvolací súd nemôže sám

a/ uznať obžalovaného za vinného zo skutku, pre ktorý bol napadnutým rozsudkom oslobodený,

b/ uznať obžalovaného za vinného z ťažšieho trestného činu, než z akého ho mohol v napadnutom rozsudku uznať za vinného súd prvého stupňa.

Krajskému súdu v Košiciach nič nebránilo, aby na základe odvolania prokurátora podaného v neprospech obvineného M. A., zrušil rozsudok Okresného súdu Košice I vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a nezistiac zákonné dôvody pre použitie zmierňujúceho ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu uložil mu prísnejší trest odňatia slobody v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby, bez toho, aby vec vracal súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

V danej súvislosti treba uviesť, že Trestný poriadok účinný po 1. januári 2006 obmedzil možnosti vrátenia veci prvostupňovému súdu, čo v konečnom dôsledku zrýchľuje konanie a dáva odvolaciemu súdu väčšie možnosti zmeny prvostupňového rozsudku.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného M. A., nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. jeho dovolanie na neverejnom zasadnutí odmietol.“

19. Krajský súd v rozsudku sp. zn. 7 To 78/2012 z 13. novembra 2012 uviedol:

„Krajský súd ako súd odvolací predtým ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zistil, že odvolania obžalovaných a prokurátora boli podané oprávnenými osobami a včas v lehote stanovenej v § 309 Tr. por. V zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por., ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

Po splnení preskúmvacej povinnosti v rozsahu § 317 ods. 1 Tr. por., odvolací súd zistil, že odvolania obžalovaných neboli dôvodné a odvolanie prokurátora u obžalovaného M. A. bolo dôvodné.

Krajský súd v Košiciach v konaní o odvolaniach obžalovaných a prokurátora nezistil také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených v napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa. Obžalovaní boli zo spáchania trestnej činnosti usvedčení procesne správne zabezpečenými a vykonanými dôkazmi, medzi ktoré patria výpovede zainteresovaných svedkov, listiny dôležité pre trestné konanie, ako i výsledky znaleckého dokazovania. Predmetné dôkazy, ktorý podrobný opis je súčasťou napadnutého rozhodnutia okresný súd vyhodnotil v súlade so základnou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. por. Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil s postupom prvostupňového súdu pri hodnotení dôkazov a tieto sám na základe vnútorného presvedčenia vyhodnotil s totožným výsledkom.

Pokiaľ sa týka dôvodov podaných odvolaní, krajský súd zistil, že obžalovaný N. H. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 5. 6. 2012 sa k spáchaniu žalovaného trestného činu čiastočne priznal, avšak nie v rozsahu, ako sa mu tento kládol za vinu. V konaní následne využil svoje právo podľa § 34 Tr. por a vo veci ďalej odmietol vypovedať (č. l. 644).

Prvostupňový súd preto prečítal jeho výpoveď z prípravného konania z 21. 10. 2011, podľa obsahu ktorej bol k spáchaniu stíhaného trestného činu donútený občanom Srbska M. V. - pravým menom M. V. Obžalovaný opísal spôsob akým sa mu V. vyhrážal a fakticky ho aj prostredníctvom ďalších osôb naviedol a prinútil zaistené drogy prediť. Obžalovaný M. A. mu robil len šoféra a o predaji drog nevedel.

Vo svojej výpovedi pred sudcom pre prípravné konanie z 24. 10. 2011 (č. l. 102) naopak uviedol, že to bol práve obžalovaný A., ktorý agentom polície drogu predal a zároveň aj zinkasoval dohodnutú sumu peňazí ako protihodnotu.

V pokračovaní svojho výsluchu dňa 11. 11. 2011 (č. l. 107) obžalovaný H. s rozporom udal, že o prítomnosti predávanej drogy nemal vedomosť a bol uzrozumený v tom zmysle, že sa jedná o legálny mix kokáinu povolený v Holandskom kráľovstve. K prepisom zaznamenaných hovorov a zvukových záznamov odmietol vypovedať.

Krajský súd z predloženého súvisiaceho spisového materiálu ďalej zistil, že obžalovaný H. v predmetnom trestnom stíhaní vypovedal pred orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom v jedenástich prípadoch. V prípravnom konaní po zákonom poučení v 3 prípadoch (20. 10. 2011 č. l. 21, 21. 10. 2011 č. l. 94 a 24. 10. 2011 č. l. 100) vyhlásil, že slovenský jazyk ovláda slovom a písmom a tlmočníka do iného jazyka nepotrebuje.

Pri nasledujúcich 3 výsluchoch v prípravnom konaní (11. 11. 2011 č. l. 107, 5. 3. 2011 č. l. 112 a 2. 12. 2011) vyhlásil, že slovenskému jazyku rozumie čiastočne a trvá pri týchto úkonoch na prítomnosti tlmočníka do jazyka perzského. Tlmočník bol do konania pribratý opatrením vyšetrovatelky policajného zboru dňa 11. 11. 2011 a jeho osoba nebola do konania verejného zasadnutia krajského súdu zmenená. Obžalovaný pri označených úkonoch nenamietal spôsob ani obsah tlmočenia.

Pri vyšetrení jeho duševného stavu v prípravnom konaní znalcami z odboru zdravotníctva 1. 3. 2012 (č. l. 260) s týmito komunikoval v slovenskom jazyku všestranne správne orientovaný a s adekvátnymi odpoveďami.

V konaní pred okresným súdom vypovedal v zostávajúcich 4 prípadoch, pričom na verejnom zasadnutí konanom dňa 19. 4. 2012 (č. l. 633) výslovne trval na prítomnosti pribratého tlmočníka a pre jeho neprítomnosť súd o úkone podľa § 238 Tr. por. nekonal a verejné zasadnutie odročil.

Pri výsluchoch pred súdom 30. 4. 2012 (č. l. 644) a 5. 6. 2012 (č. l. 640) bol prítomný pribratý tlmočník, pričom obžalovaný spôsob tlmočenia ani v týchto prípadoch nenamietal. Na hlavnom pojednávaní dňa 5. 6. 2012 obhajkyňa obžalovaného JUDr. Adriana Krajníková súd žiadala o preloženie zápisnice z tohto úkonu do jazyka perzského, ktorému obžalovaný H. rozumel (č. l. 649).

Dňa 19. 6. 2012 bola okresnému súdu prostredníctvom obhajkyne doručená žiadosť obžalovaného o pribratie tlmočníka v prebiehajúcim konaní do jeho materinského jazyka t. j. jazyka pašto, ktorý je jedným z úradných jazykov Afgánskej islamskej republiky.

Na verejnom zasadnutí konanom dňa 3. 7. 2012 (č. l. 679) obžalovaný na položenú otázku obhajkyne prehlásil, že tlmočenému prekladu nerozumie vo všetkých jeho častiach.

Pred vynesením rozsudku na hlavnom pojednávaní dňa 12. 7. 2012 (č. l. 730) obžalovaný prednesenej verbálnej komunikácii zo strany súdu resp. prokurátora nerozumel v celom rozsahu a to napriek aktívnej účasti tlmočníka.

Zo spisového materiálu vyplýva, že uvedené úkony trestného stíhania obžalovaného boli vykonané za prítomnosti jeho obhajcov, okrem úkonu z 20. 10. 2011, kedy vypovedal bezprostredne po jeho zadržaní orgánmi polície.

Potrebu tlmočenia obžalovanému do jazyka pašto predniesla jeho obhajkyňa aj v konaní pred Krajským súdom v Košiciach 24. 7. 2012 (č. l. 752), ktorý rozhodoval o jeho väzbe. Podľa vyjadrenia obžalovaného komunikácií na súde rozumel zhruba. Obhajkyňa ďalej dodala, že pokiaľ bude obžalovaný z väzby krajským súdom prepustený na slobodu so svojim klientom nebudú namietat' priebeh verejného zasadnutia, v opačnom prípade žiadajú o pribratie tlmočníka do jeho materinského jazyka.

Z predložených spisov, ktoré sa vzťahujú na predchádzajúce právoplatne skončené trestné stíhania obžalovaného krajský súd zistil nasledovné skutočnosti:

- obžalovaný bol rozsudkom Okresného súdu v Rožňave sp. zn. 1 T 97/2004 z 29. 9. 2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 To 211/2004

z 5. 13. 2004 odsúdený pre pokračujúci trestný čin sexuálneho zneužívania podľa § 242 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005.

V tomto trestnom konaní v štádiu prípravného konania obžalovaný dňa 9. 3. 2004 (č. l. 93) po zákonomnom poučení a prítomnosti obhajcu prehlásil, že jeho rodným jazykom je perzština. Z uvedeného dôvodu boli do konania pribratí 9. 3. 2004 (č. 1.44) a 29. 4. 2004 (č.1. 46) dvaja tlmočníci z jazyka perzského do jazyka slovenského. Pribratý tlmočník bol v konaní prítomný až do právoplatného odsúdenia N. H., pričom aktívne prekladal písomné podania odsúdeného, súdu a tlmočil do perzského jazyka vykonávané úkony trestného konania.

- v trestnom stíhaní vedenom na Okresnej prokuratúre Košice I pod sp. zn. 1 Pv 1431/2006 pre trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. prokurátor okresnej prokuratúry dňa 10. 9. 2007 podľa § 220 ods. 1 Tr. por. schválil zmier a zároveň podľa § 215 ods. 1 písm. f/ Tr. por. zastavil trestné stíhanie vedené proti obžalovanému H.

Obžalovaný v tomto trestnom stíhaní v prípravnom konaní dňa 15. 6. 2007 (č. l. 6) po zákonomnom poučení prehlásil, že slovenský jazyk ovláda a nežiada, aby jeho výpoveď bola pretlmočená.

- rozsudkom Okresného súdu v Rimavskej Sobote sp. zn. 4 T 23/2006 z 8. 9. 2010 bol N. H. uznaný vinným z trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 Tr. zák.

Obžalovaný v tomto trestnom stíhaní v prípravnom konaní dňa 20. 3. 2006 (č. l. 5) po zákonomnom poučení prehlásil, že slovenský jazyk ovláda a nežiada, aby jeho výpoveď bola pretlmočená. Hlavné pojednávanie na okresnom súde sa za prítomnosti jeho obhajkyne dňa 8. 9. 2010 vykonalo taktiež bez prítomnosti tlmočníka.

- rozsudkom Okresného súdu v Revúcej sp. zn. 2 T 243/2009 zo 6. 9. 2010 bol obžalovaný N. H. uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/Tr.zák.

V prípravnom konaní dňa 4. 5. 2009 (č. l. 11) pri výsluchu žiadal prítomnosť tlmočníka. Opatrením vyšetrovateľa policajného zboru z 5. 5. 2009 (č. l. 18) bol do konania pribratý tlmočník z jazyka slovenského do jazyka perzského. Tlmočník bol pri výsluchu obžalovaného prítomný toho istého dňa bez prednesených námietok. Osoba tlmočníka bola

totožná s tlmočníkom pribratým vo veci sp. zn. I T 97/2004. Obžalovaný na prítomnosti tlmočníka netrval pri svojom ďalšom výsluchu v prípravnom konaní dňa 11. 6. 2009 (č. l. 23) ako i na verejnom zasadnutí 6. 9. 2009 (č. l. 218) konanom o návrhu na schválenie dohody o vine a treste. V zastúpení svojho obhajcu prehlásil, že slovenskému jazyku rozumie slovom aj písmom (č. l. 218).

Na základe týchto skutočností krajský súd dospel k záveru, že obžalovaný N. H. vzhľadom na dĺžku pobytu v Slovenskej republiky, ako i miesto svojho pôvodu rozumie pre účely trestného konania slovenskému jazyku, ako i jazyku perzskému, v ktorom bol pribratý tlmočník. Žiadosti obžalovaného s tým, aby sa konanie v jeho trestnom stíhaní viedlo v jazyku pašto, druhostupňový súd považoval za obštrukcie, ktoré mali za účel spôsobiť neodôvodnené prietahy v trestnom konaní. Obžalovaný aj v čase konania verejného zasadnutia na krajskom súde komunikoval so svojou obhajobou a súdom v slovenskom jazyku a týmto dal najavo, že jeho požiadavky na konanie v jazyku pašto sú neodôvodnené. O tejto skutočnosti svedčí zápisnica o verejnom zasadnutí z 13. 11. 2012.

V tejto súvislosti krajský súd obžalovaného so svojou obhajobou odkazuje na základnú zásadu trestného konania uvedenú v § 2 ods.20 Tr. por., podľa ktorej ak obvinený, jeho zákonný zástupca, poškodený, zúčastnená osoba alebo svedok vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa konanie vedie, má právo na tlmočníka a prekladateľa. N. H. opakovane pred orgánmi činnými v trestnom konaní, ako i súdom uviedol, že slovenskému jazyku, ako i svojmu rodnému perzskému jazyku rozumie, a preto krajský súd nezistil žiadny dôvod, v zmysle ktorého, by sa konanie v jeho trestnom stíhaní malo viesť v jazyku pašto. Pre uvedené dôvody nie je v predmetnom procese nutné aplikovať ani závery nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III ÚS 39/2001 zo 4. 7. 2001, tak ako sa o to obžalovaný odvolaním domáhal. Súčasná právna úprava ust. § 2 ods. 20 Tr. por. neukladá orgánom činným v trestnom konaní alebo súdu povinnosť tlmočiť úkony trestného konania obžalovanému do jazyka materinského, ale do jazyka o ktorom vyhlási, že mu rozumie.

V prípade obžalovaného M. A. krajský súd zistil, že ten vo svojich výpovediach v podstate zotrval na tvrdeniach, ktoré prezentoval v obsahu podaného odvolania. Vyhlásil, že je nevinný a N. H. robil len vodiča, nakoľko tento mal súdom uložený zákaz viesť motorové vozidlá. O predaji drogy nevedel a všetky činnosti vykonával na jeho pokyn.

Do auta, v ktorom odovzdali agentom polície drogy, nastúpil na výslovný pokyn jedného z nich. O zložení zaistenej látky v jednotlivých baleniach nemal vedomosť.

Obidvoch obžalovaných v trestnom stíhaní zo spáchania trestného činu usvedčovali vypočutí agenti polície M. L. a I. S., ktorí opísali spôsob stretnutia a následného odkúpenia drogy od obžalovaných. Vedúcu úlohu v uskutočnenom obchode zohral obžalovaný H., ktorý ho organizoval s tým, že M. A. v podstate vykonával jeho pokyny, pričom v určitých fázach sám aktívne vystupoval. Jednalo sa najmä o dovoz drogy na miesto zadržania obžalovaných, ako aj aktivity spojené s jej predajom.

Výpovede uvedených svedkov podľa zistenia krajského súdu korešpondujú s obsahom správ o sledovaní osôb, prepismi odpočúvaných hovorov a zvukových záznamov, z ktorých je zrejmé, že obžalovaní v inkriminovanom čase boli v kontakte s agentmi polície a týmto spoločným konaním odovzdali zaistenú látku.

K jej zloženiu bol vypracovaný 15. 11. 2011 znalecký posudok Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Košiciach, podľa ktorého v predložených obaloch sa v konkrétne uvedených pomeroch nachádzal čistý kokain o hmotnosti 81,433 gramu s ďalšími prímiesami na jeho riedenie. Kokain je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny omamných látok.

Z výsluchu znalca Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Košiciach L. H., ako i jeho podaného posudku vyplynulo, že zo zaisteného množstva drogy by bolo možné vyrobiť od 2 713 do 8 145 obvykle jednorázových dávok. Cena obvykle jednorázovej dávky tejto drogy v Košickom kraji bola na základe vyjadrenia národnej protidrogovej jednotky určená na sumu 20 Eur, teda celková hodnota drogy sa nachádzala v rozmedzí od 54.260,- Eur až po 162.900,- Eur.

V trestnom konaní boli k veci vypočutí aj ďalší svedkovia medzi ktorých patrila R. F., N. F., M. S., J. K., I. B., D. S., A. S., a to bez zistenia relevantných údajov z ich výpovedí pre prejednávany trestný čin. Svedkovia M. K. a R. K. sa vo svojich výpovediach vyjadrili k pôvodu automobilu obžalovaného H. Svedok D. D. a po zákonom poučení odmietol v trestnom stíhaní vypovedať s odôvodnením, že by si privodil trestné stíhanie. Požiadavku zo strany obžalovaného A. na jeho vypočutie teda okresný súd správne vyhodnotil ako nezrealizovateľnú.

Zo znaleckých posudkov znalcov z odboru psychiatrie bolo zrejmé, že obidvaja obžalovaní v čase spáchania činu netrpeli žiadnou duševnou chorobou alebo inou poruchou a vedeli rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania pre spoločnosť. Svoje konanie mohli ovládať, pričom obaja chápali zmysel trestného konania. U obžalovaného H. bola zistená začínajúca závislosť od užívania kokainu a v tejto súvislosti znalci navrhli uložiť mu ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Zo znaleckého posudku z odvetvia toxikológie vyplynulo, že obidvaja obžalovaní mali v odobratých telesných vzorkách zistenú prítomnosť omamných a psychotropných látok. U obžalovaného H. kokain, benzodiazepín a THC a u obžalovaného A. kokain, amfetamín a metamfetamín s pseudoefedrínom.

Tieto dôkazy v súhrne odôvodňujú záver, že obžalovaný M. A. taktiež aktívne vystupoval pri predaji zaistenej drogy. Svedčí o tom jeho činnosť pri jej prevoze k agentom polície, odovzdávaní, ako aj spôsobu uskutočnenia samotného obchodu. Z trestnej činnosti ho čiastočne usvedčil obžalovaný N. H., ale i vykonané odposluchy, záznamy z predstieraného prevodu, sledovania a vyhotovenia obrazových a zvukových záznamov. Obžalovaný H. a A. bol v kontakte so zakázanými látkami, čo vyplynulo zo znaleckého posudku, ktorý ustálil, že po zadržení sa nachádzali pod ich vplyvom. Spáchanie trestného činu dokumentovala taktiež zápisnica o prehliadke vozidla z miesta činu a doklady o použití finančných prostriedkov agentmi polície.

Obsah obchodovanej drogy zo strany obžalovaných bol podrobený procesne správnym spôsobom znaleckému dokazovaniu a z tohto bez akýchkoľvek pochybností vyplynulo, že sa jednalo o zakázanú látku a v rozsahu, ktorý je uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Námietky obžalovaného ohľadom množstva predávanej drogy sú z trestnoprávneho hľadiska irelevantné, nakoľko jej množstvo bolo určené vykonaným znaleckým dokazovaním. Cena bola stanovená podľa vyjadrenia Národnej protidrogovej jednotky SR. V prípade obidvoch obžalovaných sa z hľadiska ich právnej kvalifikácie brali do úvahy obvyklé jednorázové dávky, ktoré by bolo možné pripraviť, a to po vyhodnotení koncentrácie a množstva zaistenej drogy. Rozsah spáchaného činu bol súdom stanovený v zmysle ustanovenia § 125 ods. 1 Tr. zák. a tento vychádzal z minimálneho počtu dávok, ktoré bolo možné z drogy vyrobiť.

Odvolací súd tieto zabezpečené a vykonané dôkazy vyhodnotil ako svedčiace v neprospech obžalovaných potvrdzujúce ich vinu. Krajský súd po starostlivom uvážení všetkých získaných a vykonaných dôkazov ustálil, že obžalovaní sa trestnej činnosti dopustili tak, ako to vo svojom rozhodnutí uviedol prvostupňový súd. Zo zabezpečených dôkazov nevyplývajú relevantné skutočnosti spochybňujúce, že to boli práve obžalovaní, ktorí v inkriminovanom čase predávali spoločným konaním zadováženú drogu agentom polície. Výpovede obžalovaných sa javili rozporné, nevierohodné a druhostupňový súd ich vyhodnotil ako účelové a vykonané so snahou zbaviť sa trestnej zodpovednosti.

Vzhľadom na tieto okolnosti krajský súd zaujal právny názor, v zmysle ktorého obžalovaní naplnili všetky zákonné znaky trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b/, c/, d/, ods.3 písm. c/ Tr. zák. spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.

Pokiaľ sa týka uložených trestov krajský súd vo svojom rozsudku odstránil formálne pochybenie prvostupňového súdu, ktorý obžalovaným ukladal trest podľa ustanovenia § 172 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. Správny postup okresného súdu mal spočívať v uložení trestov obžalovaným v zmysle ustanovenia § 172 ods.3 Tr. zák., v ktorom je uvedená zákonom stanovená trestná sadzba.

Na základe odvolania prokurátora zrušil krajský súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o treste a obžalovanému M. A. uložil trest vo výmere 16 rokov a 8 mesiacov so zaradením pre jeho výkon podľa § 48 ods.3 písm. b/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. V zmysle ustanovenia § 172 ods.3 Tr. zák. je možné podľa zákonom stanovenej trestnej sadzby páchatel'ovi takéhoto trestného činu uložiť trest odňatia slobody v trvaní 15 rokov až 20 rokov. Okresný súd obžalovanému M. A. za použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. uložil pri zistenom prevažujúcom pomere príťažujúcich okolností (§ 37 písm. m/ Tr. zák.) trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov nepodmienečne so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 39 ods.1 Tr. zák., ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti

postačí aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného Trestným zákonom.

Pomery páchatel'a sa podľa platnej legislatívy týkajú jeho osobnostného ohodnotenia. Z hľadiska ustanovenia § 39 ods.1 Tr. zák. sa vyžaduje, aby sa jednalo o také pomery, z ktorých je zjavné, že trest odňatia slobody uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby by páchatel' pociťoval podstatne citel'nejšie ako iní páchatelia. V tejto súvislosti mal súd hodnotiť rodinné a osobné pomery existujúce už v čase rozhodovania o treste. Okolnosťami prípadu sú všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy páchatel'a.

Okresný súd sa v napadnutom rozsudku s pomermi obžalovaného M. A. dostatočným spôsobom nevyporiadal, pričom len konštatoval, že uloženie zákonom stanoveného trestu by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne. Táto časť rozsudku je preto nepreskúmateľná a odporuje ustanoveniu § 168 ods.2 Tr. por., podľa ktorého treba odôvodniť všetky výroky rozsudku. V tejto súvislosti krajský súd uvádza, že z doposiaľ zabezpečených dôkazov nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by u osoby obžalovaného M. A. odôvodňovali aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. Takýto záver je odôvodnení absenciou pomerov páchatel'a a okolností prípadu v zmysle požadovanej a citovanej právnej úpravy. Obžalovaný bol v minulosti 3-krát súdne trestaný, naposledy rozsudkom Okresného súdu v Revúcej sp. zn. 2 T 158/2010 z 26. 10. 2010 pre trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák., za čo mu súd uložil trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace nepodmienečne so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Uložený trest vykonal 1. 7. 2011.

V zmysle týchto skutočností krajský súd dospel k záveru, že obžalovaný i napriek uloženému nepodmienečnému trestu odňatia slobody má neustále sklony k páchaniu úmyselnej trestnej činnosti. Závažnosť páchanej trestnej činnosti má vzostupnú tendenciu a preto nie je možné prihliadnuť na jeho pomery podľa ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. Druhostupňový súd nezistil ani okolnosti prípadu, ktoré by významom, alebo intenzitou boli naplnené tak, že výraznejšie vybočujú z obvyklých prípadov stíhaných trestných činov. Stíhaný trestný čin bol spáchaný zo zisťovaných dôvodov a jednalo sa obzvlášť závažný zločin podľa § 11 ods.3 Tr. zák.

Pre uvedené dôvody za situácie, že pri prevažujúcom pomere priťažujúcich okolností v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák. obžalovanému bolo možné uložiť trest v rozpätí od 16 rokov a 8 mesiacov do 20 rokov krajský súd tomuto uložil trest odňatia slobody v trvaní 16 rokov a 8 mesiacov t.j. na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby. Takýto trest odňatia slobody zohľadňuje všeobecné zásady pre ukladanie trestov uvedené v § 34 Tr. zák., podľa ktorých pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

U obžalovaného H. pri ukladaní trestu odvolací súd zohľadnil jeho prevažujúcu aktivitu pri páchaní trestného činu, pomer priťažujúcich okolností (§ 37 písm. m/ Tr. zák), ako i skutočnosti týkajúce sa jeho osoby a predchádzajúcej kriminálnej minulosti. Trest odňatia slobody vo výmere 18 rokov nepodmienečne zohľadňuje citované všeobecné zásady platné pre ukladanie trestov.

Krajský súd obidvoch obžalovaných podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu s maximálnym stupňom stráženia a to aj z dôvodu, že iný postup pri uložení trestu prevyšujúceho 15 rokov je vylúčený ust. § 48 ods. 4 Tr. zák.

Na základe týchto dôvodov krajský súd zároveň podané odvolania obžalovaných podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné.“

20. Ústavný súd považuje v prvom rade za podstatné uviesť, že podľa už spomenutej konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Ústavný súd teda pripomína už spomenutý obmedzený rozsah jeho právomoci preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov, Trestný poriadok a Trestný zákon nevynímajúc, viedli k rozhodnutiu vo veci samej. K tomu dodáva, že nepatrí do jeho právomoci zaoberať sa rozhodnutím o vine a treste (II. ÚS 31/94) ani otázkou právnej kvalifikácie skutku, ktorý je predmetom trestného stíhania a o ktorom sa s konečnou platnosťou koná a rozhoduje pred všeobecnými súdmi (I. ÚS 18/00). Inými slovami, úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana

pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (m. m. I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy taktiež vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 19/02).

21. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu a krajského súdu vrátane sťažovateľom prezentovaných nosných úvah (pozri bod 3, pozn.) konštatuje, že tak najvyšší súd, ako súd dovolací, ako aj krajský súd ako súd odvolací konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali, ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení sú napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Tak krajský súd, ako aj najvyšší súd vo svojich napadnutých rozhodnutiach primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektovali na sťažovateľom vznesené obhajobné tvrdenia a ním udané pochybenia, ku ktorým v primerane podrobnej svojej argumentácii zdôvodnili svoje úvahy opierajúc sa o skutkové zistenia plynúce z vykonaného dokazovania a z nich odvodené právne závery.

22. V súvislosti so sťažovateľom deklarovanej nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

23. Na podporu svojich záverov ústavný súd zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. *Georgidias c. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho konania považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torijo c. Španielsko* z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

24. Ústavný súd považoval za potrebné sa osobitne vyjadriť k nasledujúcim sťažovateľom predostretým námietkam, ktoré potencionálne dosahovali ústavnoprávny rozmer.

24.1 K namietanému nevypočutiu svedka D. D. v konaní pred súdom sa ústavný súd stotožňuje s postupom predovšetkým okresného súdu, ktorý vynaložil potrebné, zákonom predpokladané úsilie na zabezpečenie prítomnosti tohto svedka. Toho sa aj napriek snahe okresného súdu zabezpečiť nepodarilo, a preto postup okresného súdu (hodnotený krajským súdom v odvolacom konaní, pozn.) podľa § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku bol

nielen v súlade so zákonom, ale práve „nedosiahnuteľnosť tohto svedka“ aj napriek snahe súdu je jedným zo zákonom predpokladaným dôvodom na takýto postup. Tomuto záveru ústavného súdu zodpovedá nielen znenie § 263 Trestného poriadku, ale aj výklad dohovoru v jeho komentovanom znení, z ktorého v širších súvislostiach aj vo vzťahu k meritu tejto veci vyplýva, že „[z]a normálnych okolností je na vnútroštátnych soudech, aby rozhodly, zda je nezbytné nebo vhodné předvolat svědka. Pouze za vyjimečných okolností může ESLP dospět k závěru, že odmítnutí vyslechnout určitou osobu jako svědka bylo neslučitelné s čl. 6 EÚLP (Bricmont, § 89). Pokud se soud rozhodne návrhu obviněného na provedení výslechu svědka či svědků nevyhovět, měl by toto odmítnutí zároveň řádně odůvodnit. Nezdá se, že by ESLP vyžadoval nějaká sofistikaovaná zdůvodnění, minimálně by však mělo být zřejmé, že příslušný soud tyto návrhy zaregistroval a odmítl je proto, že je nepovažoval za nezbytné [(srov. Např. Sgrabi proti Itálii, rozhodnutí, 21. 10. 2008, č. 37115/06, oddíl 1, ...). (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha :[C.H.Beck, 2012)].“.

V neposlednom rade taktiež neuniklo pozornosti ústavného súdu, že tento svedok v prípravnom konaní nevypovedal, a teda z jeho výpovede nevyplynuli ani priťažujúce, ani poľahčujúce okolnosti pre osobu sťažovateľa, resp. jeho výpoveď nijako neprispela k objasneniu samotných okolností skutku, kladeného sťažovateľovi za vinu. [„Návrh na výslech svědka má být posuzován měřítkem užitečnosti tohto důkazu k rozhodnutí a soudy nejsou povinny tomuto návrhu bez dalšího vyhovět (viz Vidal proti Belgii, rozsudek z 22. 4. 1992, č. 12351/86, § 33) (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech)].“.

24.2 K namietanému porušeniu „zákonných podmienok pre vedenie hlavného pojednávania“ spočívajúceho v porušení § 2 ods. 20 Trestného poriadku, keď spoluobžalovanému H. nebolo umožnené vypovedať v jeho rodnom jazyku pašto, ústavný súd konštatuje, že z čl. 47 ods. 4 ústavy vyplýva, že kto vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa vedie konanie, má právo na tlmočníka. Ústavné právo na tlmočníka v zmysle čl. 47 ods. 4 ústavy toho, „kto vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa vedie konanie“, treba vykladať v prípade osoby trestne stíhanej v spojení s právom obvineného... na tlmočníka, ak vyhlási, že „neovláda jazyk, v ktorom sa konanie vedie“ podľa § 2 ods. 20 Trestného poriadku. Pokiaľ trestne stíhaná osoba, ktorej materinským jazykom nie je jazyk slovenský,

vyhlási, že slovenský jazyk neovláda, už orgány činné v trestnom konaní sú povinné pribrať tlmočníka a umožniť jej používať v konaní pred nimi svoj materinský jazyk. Inými slovami, obsahom základného práva podľa čl. 47 ods. 4 ústavy u osoby, ktorá vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa trestné konanie vedie, sú právo na tlmočníka a právo používať pred orgánmi činnými v trestnom konaní svoj materinský jazyk. Vysloviť porušenie obhajobných práv sťažovateľa, resp. porušenie čl. 47 ods. 4 ústavy by bolo v okolnostiach veci možné, ak by spoluobžalovanému H. orgány činné v trestnom konaní alebo súd tlmočníka vôbec nepribral. K takejto situácii v predmetnej veci však nedošlo. Navyše, krajský súd veľmi podrobne analyzoval znalosti slovenského jazyka u obžalovaného H. predostretím výpočtu celého radu trestných vecí vedených pred slovenskými orgánmi verejnej moci, kde spoluobžalovaný H. nežiadal tlmočníka z dôvodu práve znalosti slovenského jazyka, a teda jazyka, v ktorom sa konanie viedlo. Tak to bolo aj pri jeho celkovo troch vypočutiach (ako zadržaného podozrivého 20. októbra 2011 a obvineného 21. októbra 2011 pred vyšetrovateľom, ako obvineného pred sudcom pri vzatí do väzby 24. októbra 2011, pozn.), v dôsledku čoho sa minimálne naskytá otázka, prečo v týchto počiatkových fázach vyšetrovania obžalovaný H. nežiadal prítomnosť tlmočníka, kde naproti tomu v konaní pred súdom už nevystačil ani s tlmočníkom v jazyku podobnom jeho rodnému jazyku, tak ako to vyplynulo zo zistení ústavného súdu vychádzajúcich z obsahu trestného spisu. V dôsledku uvedeného ústavný súd hodnotí sťažovateľom tvrdené skutočnosti za skôr hypotetické, resp. nekorešpondujúce s reálne existujúcim stavom. V neposlednom rade ústavný súd pripomína, že uvedené skutočnosti mal/má namietat' práve osoba, u ktorej malo dôjsť k porušeniu práva na tlmočníka a práva používať svoj materinský jazyk, a nie sťažovateľ, ktorý touto osobou nie je.

24.3 K namietanému porušeniu § 31 Trestného poriadku vychádzajúceho z dôvodu prítomnosti B. B. zastupujúceho Krajskú prokuratúru v Košiciach na verejnom zasadnutí krajského súdu v odvolacom konaní z dôvodu jeho príbuzenského pomeru k predsedovi senátu okresného súdu L. B., ktorý mal byť činný ako sudca v trestnej veci sťažovateľa vedenej pod sp. zn. 4 T 45/2012, sa ústavný súd plne stotožňuje so závermi najvyššieho súdu vyjadrenými v jeho uznesení sp. zn. 1 Tdo 42/2013 z 24. júla 2013, podľa ktorých „... *Prítomnosť menovaného prokurátora na verejnom zasadnutí Krajského súdu... nemôže*

zakladať prekážku vykonania odvolacieho konania o rozsudku Okresného súdu... o ktorom rozhodoval sudca, s ktorým má údajne príbuzenský vzťah... krajský súd konajúci o odvolaniach obvinených a prokurátora otázku prítomnosti intervenujúceho prokurátora na verejnom zasadnutí tohto súdu nemohol nijako ovplyvniť, resp. ani nemohol rozhodovať o otázke jeho prípadnej zaujatosti... V danej súvislosti treba tiež zdôrazniť, že z obsahu zápisnice Krajského súdu... zo dňa 13. novembra 2012 je zrejmé, že počas odvolacieho konania prítomnosť konkrétneho prokurátora krajskej prokuratúry zo strany obvineného, resp. jeho obhajcu žiadnym spôsobom namietaná nebola.“. Kritériom rozhodovania ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv a slobôd sťažovateľa (m. m. II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07), resp. dôsledné dodržiavanie princípu subsidiarity, ktorý v okolnostiach posudzovanej veci znamená uplatnenie namietanej skutočnosti v priebehu súdneho konania.

24.4 K stanoveniu hodnoty zaistenej drogy, ktorá mala byť podľa sťažovateľa určená v hodnote, ktorá zodpovedá právnej kvalifikácii skutku podľa § 172 ods. 2 písm. e) Trestného zákona a nesúhlasí so spôsobom určenia jej hodnoty podľa záverov Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Košiciach v spojení s vyjadrením Národnej protidrogovej jednotky stanovená na sumu v rozmedzí od 54 260 € až 162 900 €, čo zodpovedá právnej kvalifikácii skutku podľa § 172 ods. 3 písm. c) Trestného zákona (bližšie pozri bod 3.2, pozn.), ústavný súd poukazuje na svoju už ustálenú judikatúru týkajúcu sa určenia hodnoty drogy (II. ÚS 228/2012, II. ÚS 240/2012). Podľa už judikovaného názoru ústavného súdu práve z potreby zachovania identického a transparentného prístupu ku všetkým páchatelom skutku kvalifikovaného podľa § 172 Trestného zákona pre účely hodnotenia dokazovania a objektivizovania výsledkov dokazovania je potrebné vychádzať z výdatnosti zaistenej drogy, na základe čoho sa potom, samozrejme vzhľadom na druh zaistenej drogy, určí obvyklé množstvo vo forme, v ktorej je tá-ktorá určitá droga distribuovaná konečným spotrebiteľom na čiernom trhu, a napokon sa určí aj cena, za ktorú sa predmetná droga v danej forme a v určitej oblasti najčastejšie

(v priemere, resp. „odhadom“, pozn.) predáva na čiernom trhu. Ústavný súd súčasne podotýka, že keďže v danom prípade ide o tovar (drogy), ktorý je obchodovateľný iba na čiernom trhu, je pochopiteľné, že pri určovaní formy predávanej drogy a s tým súvisiacim aj jej obvyklým množstvom a cenou súdy nepostupujú svojvoľne, ale v záujme jednotného prístupu ku všetkým páchatelom daného skutku v neurčitom množstve prípadov (z hľadiska charakteru skutku, miesta spáchania a pod., pozn.) vychádzajú z objektivizovaných údajov získaných z praxe špecializovaných policajných jednotiek. Taktiež ústavný súd poukazuje a zároveň aj v okolnostiach posudzovanej veci vychádza zo záverov vyplývajúcich z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 32/2012 z 27. novembra 2012, podľa ktorého v prípade posudzovania trestnosti trestného činu podľa § 172 Trestného zákona je nutné postupovať pri stanovení rozsahu trestného činu v zmysle § 125 ods. 1 Trestného zákona a vychádzať z „... *minimálnej výšky ceny, za ktorú bolo možné zaistenú omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor predat' na čiernom trhu v období spáchania trestného činu a v mieste, kde bol trestný čin spáchaný, pričom je potrebné zohľadniť špecifiká čierneho trhu a prax koncových konzumentov návykových látok, ako to ustanovuje § 126 ods. 1 veta prvá Tr. zák.*“ (m. m. I. ÚS 235/2013).

25. Ústavný súd uzatvára, že právne závery krajského a najvyššieho súdu nie je možné považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho nezistil príčinnú súvislosť medzi týmito napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu a sťažovateľom namietaným porušením označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

26. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a krajského súdu a namietaným porušením označených práv (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

27. Sťažovateľ v podanej sťažnosti namietal aj porušenie svojho práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) a d) dohovoru, a to v rovine obdobnej argumentačnej línie ako pri namietaní už spomenutých práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. od porušenia týchto práv odvodzoval aj porušenie týchto citovaných práv. Po ústavnom prieskume napadnutých rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu, ako aj s prihliadnutím na tú skutočnosť, že sťažovateľ v systéme všeobecného súdnictva účinne využil aj všetky jemu dostupné opravné prostriedky slúžiace na revidovanie postupu a rozhodnutí súdov nižšej inštancie súdmi vyššej inštancie, a to za aktívnej právnej pomoci ustanovených a zvolených obhajcov a za situácie, keď sa nielen najvyšší súd, ale v spojitosti svojich právnych záverov aj súdy nižšej inštancie ústavne súladným spôsobom vysporiadali s obhajobnou argumentáciou sťažovateľa, nezistil ani porušenie ním udaného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) a d) dohovoru, a preto jeho sťažnosť aj v tejto jej časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

28. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (zrušenie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, vrátenie vecí na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania) v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2014